

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

***Ali Gürbüz v. Turcia* - [52497/08](#), [6741/12](#), [7110/12](#) et al.**

Hotărârea din 12.3.2019 [Secția a II-a]

Articolul 10

Articolul 10-1

Libertatea de exprimare

Prelungirea numeroaselor proceduri penale împotriva unui proprietar de ziar, achitat ulterior, pentru publicarea declarațiilor unor organizații teroriste: *încălcare*.

În fapt – Împotriva reclamantului au fost intentate șapte seturi de proceduri penale în perioada iunie 2004 și aprilie 2006, pentru publicarea de articole care conțineau declarații ale liderilor unor organizații ilegale în ziarul al cărui proprietar era. În contextual acestor proceduri care au durat până la șapte ani, reclamantul a fost condamnat la plata unor amenzi și apoi a fost achitat, ca urmare a dezincriminării acestei infracțiuni.

În drept – Articolul 10: Aplicarea automată a legii care interzice publicarea oricărei declarații care emană de la o organizație teroristă, indiferent de conținutul sau de contextul său real, a presupus la șapte seturi de proceduri penale, intentate împotriva reclamantului pentru fapte similare pe parcursul a doi ani. Prin urmare, întrebarea era dacă aceste proceduri, în absența oricăror altor măsuri represive împotriva reclamantului în această privință, puteau constitui, în sine, o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare. Prin prisma numărului și a duratei lor, aceste proceduri, care au durat până la șapte ani, au fost suficiente pentru a avea un efect în viitor asupra libertății de exprimare și asupra dezbaterii publice, prin intimidarea reclamantului și prin descurajarea lui de a publica articole privind chestiuni de interes general. Aceste proceduri penale au constat în constrângeri reale și efective. Achitarea sa nu a făcut decât să pună capăt existenței anumitor riscuri, fără a diminua faptul că aceste riscuri au pus presiune pe acesta o anumită perioadă și l-au făcut să-și impună, în calitate de profesionist media, un gen de autocenzură. În consecință, a existat o ingerință în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare.

Interferența în discuție a fost prevăzută de lege și a urmărit scopul legitim al protecției securității naționale și a integrității teritoriale, precum și pe cel al prevenirii dezordinii și comiterii de infracțiuni.

Autoritățile judiciare au inițiat proceduri doar pentru că declarațiile publicate în ziarul reclamantului emanau de la organizații caracterizate ca fiind teroriste în baza dreptului turc, fără a efectua o analiză corespunzătoare a fondului comentariilor contestate sau a contextului în care acestea au fost scrise, în lumina criteriilor stabilite și aplicate de către Curte în cazurile privind libertatea de exprimare. Nici autoritățile nu au afirmat că aceste articole, privite în ansamblu, au conținut vreun apel la violență, rezistență armată sau revoltă, sau că ele au constituit discursuri ale urii, acesta fiind factorul esențial care trebuia avut în vedere.

Prin urmare, articolele puteau fi considerate o contribuție la o dezbatere publică privind problemele de interes general referitoare la conflictul dintre organizațiile în discuție și poliție.

De asemenea, urmărirea penală repetată putea avea ca efect cenzurarea parțială a profesioniștilor din domeniul media în discuție și limitarea capacității acestora de a transmite opinii publice – cu condiția, desigur, de a nu se susține în mod direct sau indirect comiterea de acte teroriste – care făceau parte dintr-o dezbatere publică. Măsurile de executare întreprinse în mod automat împotriva profesioniștilor din domeniul media conform dreptului relevant, fără a se avea în vedere scopurile lor sau dreptul publicului de a fi informat despre un conflict, nu puteau fi reconciliate cu libertatea de a primi sau de a transmite informații sau idei.

Faptul că numeroase seturi de proceduri penale împotriva reclamantului fost prelungite pentru o durată considerabilă de timp, în baza unor acuzații penale grave, nu a constituit o nevoie socială presantă. Măsura contestată nu a fost proporțională cu scopurile legitime urmărite și, prin urmare, nu a fost necesară într-o societate democratică.

Concluzie: încălcare (unanimitate).

Articolul 41: 3500 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

(Vezi, de asemenea, *Gözel și Özer v. Turcia*, [43453/04](#) și [31098/05](#), 6 iunie 2010, [Nota informativă 132](#); *Altuğ Taner Akçam v. Turcia*, [27520/07](#), 25 octombrie 2011, [Nota informativă 145](#); *Nedim Şener v. Turcia*, [38270/11](#), 8 iunie 2014, [Nota informativă 176](#); *Şık v. Turcia*, [53413/11](#), 8 iunie 2014, [Nota informativă 176](#); *Dilipak v. Turcia*, [29680/05](#), 15 septembrie 2015, [Nota informativă 188](#); *Döner și Others v. Turcia*, [29994/02](#), 7 martie 2017, [Nota informativă 205](#); și [Recomandarea CM / Rec \(2016\) 4 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind protecția jurnalismului și a siguranței jurnaliștilor și a altor actori media](#)).